MY AUNT NORA

FERDINANDO FREGA

MĂTUȘA MEA NORA

The Art of Attraction · 06

În ultimele zile numele acesta îmi tot revenea în minte. Fusese vecina mamei mele, femeia care în 1963 a primit-o ca pe o fiică şi i-a dat, poate pentru prima dată, ceea ce nimeni nu o învăţase vreodată: afecţiune.

Nu sunt genul de fiu care împarte judecăţi uşoare despre propria mamă sau despre alţii care s-au stins. Al meu rămâne pur şi simplu un exerciţiu liber de analiză a comportamentului uman, fără scuze, fără nimic, ca şi cum aş fi un rege gol.

Iar această doamnă napolitană, cu trăsături tipic suedeze — ochi albaştri, piele deschisă, înălţime medie —, era obişnuită să zâmbească şi mereu, cu vocea ei dulce şi vrăjitoare şi cu spiritul ei firesc şi iute, aşa cum ştiu să facă oamenii născuţi la această latitudine a lumii, te lăsa cu ceva la care să te gândeşti: de ce mi-a spus asta?

Era 1985. Lucram la Cosenza şi m-am dus s-o vizitez. Pentru mine era mătuşa Nora, iar ea îmi spunea cu afecţiune Ferdinà. Fusese naşa surorii mele Teresa, un dar din partea mamei pentru care îi fusese mereu recunoscătoare, şi întreba mereu de noi.

Ultima dată când mă văzuse aveam ceva mai mult de şapte ani, iar acum, la douăzeci, privea un tânăr, dar ştia foarte bine din ce material era făcută ţesătura cognitivă pe care o purtam.

Afecţiunea ei faţă de mine se arăta în alt fel şi o simţeam, dar se reţinea, aproape ca şi cum ar fi vrut înadins să se abţină de

la a spune tot ce gândea.

În după-amiaza aceea am cunoscut-o şi pe fiica ei, Lella, medic dentist, o femeie frumoasă, cu farmecul mamei şi eleganţa tatălui. M-a salutat călduros şi a spus: „Chiar tu eşti, Ferdinando? Acelaşi care a locuit doi ani vizavi de casa noastră?”

La început i-am răspuns cu un zâmbet, apoi i-am spus: „Da, eu sunt, cea mai bună versiune a locului în care ne aflăm astăzi.” Toţi râzând, toţi privind, apoi rămas-bunurile şi plecarea, şi aceea a fost ultima dată când ne-am întâlnit.

Cât să urc în maşină, şi mi-am auzit numele strigat de pe un balcon, două etaje mai sus. Era mătuşa Nora: „Ferdinà, întoarce-te, vreau să te mai văd.”

„I-am zâmbit. Ştiam că nu se va întâmpla. Sarcina mea fusese deja îndeplinită.”

Un adevărat rege gol, în faţa unei femei inteligente, rămâne exact aşa: cum l-a adus mama lui pe lume.

Iar eu eram fiul mamei mele.

Ferdinando